

REPELSTEELTJE.

ER was eens een arme molenaar, die een heel mooie dochter had. Eens kwam de koning van het land voorbij en maakte een praatje met de molenaar. De molenaar wilde graag een goede indruk op de koning maken en daarom begon hij te bluffen over zijn dochter. Hij zeide: „Mijn dochter kan goud spinnen uit stroo.”

De koning antwoordde: „Dat is een kunst die me wel bevalt. Als je dochter wezenlijk zoo knap is als je zegt, breng haar dan morgen op mijn kasteel, dan zal ik haar op de proef stellen.”

De molenaar was daar wel verlegen mee; hij kon niet zeggen dat hij maar wat gepocht had, en hij durfde ook niet ongehoorzaam zijn aan het bevel van de koning, want die was niet gemakkelijk en met zijn bevelen viel niet te spotten. Daarom bracht hij de volgende dag het meisje naar het kasteel. De koning zond hem terug en bracht het meisje in een kamer die heelemaal vol met stroo lag; hij gaf haar een spinne-

En zorg dat nog deze nacht al het stroo tot goud versponnen is.

wiel en zeide: „Ga nu flink aan het werk en zorg, dat nog deze nacht al het stroo tot goud versponnen is, want anders moet je sterven.” Toen sloot hij de kamerdeur zorgvuldig dicht en het arme kind bleef alleen achter.

Daar zat nu het molenaarsdochttertje en wist geen raad. Hoe zou zij het stroo in goud moeten omspinnen? Daar had zij heelemaal geen idee van. Ze dacht eraan, hoe de koning haar straffen zou en werd hoe langer hoe angstiger, tot ze eindelijk bitter begon te schreien. Opeens ging de deur open en kwam een klein mannetje binnen. Hij zei: „Goeden avond jongejuffrouw, waarom huilt u zoo?”

„Ach,” antwoordde het meisje, „ik moet dat stroo in goud omspinnen, en dat kan ik niet.” „Wat wil je me geven, als ik het voor je doe?” vroeg het mannetje.

„Mijn halssnoer wil ik u geven,” zei het meisje.

Het mannetje nam de halsketting aan, ging voor het spinnewiel zitten, en in drie slagen was de spoel, waar de gesponnen draad omgewonden wordt, vol gouddraad. Toen een tweede spoel, weer ging het wiel driemaal in de rondte en ook deze was vol gouddraad. Zoo werkte het mannetje voort tot de morgen begon te dagen; toen was al het stroo versponnen en alle spoelen waren vol goud.

Nauwelijks was de zon opgegaan of de koning kwam binnen, en toen hij al dat goud zag, stond hij verbaasd. Dat had hij niet gedacht. Hij had gedacht dat de molenaar hem maar wat verteld had, maar het was nu toch werkelijk waar. Hij was heel blij, maar zijn hebzucht was toch nog niet bevredigd. Daarom liet hij het meisje in een andere kamer brengen, die veel grooter was dan de eerste en ook vol stroo, en weer beval hij haar om, als haar leven haar lief was, de heele nacht door te spinnen en al het stroo in goud te veranderen.

Nu was het arme kind even ongelukkig en bedroefd als de vorige avond, en ze begon weer te huilen. Maar weer ging de deur open en kwam datzelfde kleine mannetje binnen en weer vroeg hij: „Wat wil je mij geven, als ik dat stroo voor je tot goud spin?”

„De ring die aan mijn vinger is,” antwoordde het meisje.

Het mannetje nam de ring aan, begon opnieuw met het spinnewiel te snorren, en toen het morgen werd, was weer al het stroo in glanzend goud veranderd.

Toen de koning kwam en dat zag, was hij verbazend blij, maar hij was nog niet tevreden. Hij liet het molenaarsdochttertje in een nog grootere zaal brengen, die tot aan de zolder met stroo was volgestapeld en beval haar: „Dit alles moet je nog in deze nacht omspinnen, als je dat doet dan zal je mijn vrouw worden.” Zij is wel maar een molenaarsdochttertje, dacht de koning, maar er is geen rijker vrouw in de heele wereld.

Het meisje zat weer angstig met de handen in het haar en wist niet wat ze beginnen moest, toen voor de derde maal het mannetje bij haar kwam en vroeg: „Wat wil je mij geven als ik deze keer weer het stroo voor je tot goud spin?”

„Ik heb niets meer te geven,” antwoordde het meisje.

„Beloof me dan dat je mij je eerste kind zult geven, als je koningin geworden zult zijn,” zei het mannetje.

Het meisje dacht: wie dan leeft, die dan zorgt, dat zal dan wel loslopen; en ze kon ook niet anders doen nu ze zoo in nood zat, dan het aanbod aannemen; dus ze beloofde het mannetje wat hij verlangde; en hij ging toen dadelijk aan het werk en werkte zoo flink dat weer al het stroo in goud veranderd werd. Toen nu 's morgens de koning kwam en alles vond zooals hij het gewenscht had, hield hij zijn woord en vierde bruiloft met haar.

En zoo werd het mooie dochttertje van de molenaar koningin van het land.

Een jaar later kreeg zij een mooi kindje en was daar heel gelukkig mee. Ze dacht heelemaal niet meer aan het mannetje en aan haar belofte, en je begrijpt hoe ze schrikte, toen het mannetje in eens in haar kamer kwam en zeide: „Geef mij nu wat je mij beloofd hebt.” De koningin wist geen raad. Haar lieve kindje afstaan, dat nooit! Ze bood het mannetje alle rijkdommen van haar koninkrijk aan, als hij het kind bij haar wilde laten. Maar dat wilde hij niet. „Neen,” zei hij, „ik wil het kindje hebben, want iets levends is mij meer waard dan alle schatten van de wereld.”

Toen begon de koningin zoo te klagen en te schreien, dat het mannetje het niet aan kon hooren, en om haar te bedaren zeide hij: „Drie dagen zal ik je tijd laten; als je binnen drie dagen mijn naam weet, dan mag je je kind behouden.” Drie dagen, dat was een heele tijd om namen te bedenken, vond de koningin, en zij was de heele nacht bezig om alle namen die ze ooit gehoord had, op te schrijven. Ook zond ze een bode door het land, om overal te vragen of er nog meer namen waren, die zij niet kende.

De volgende dag kwam het mannetje hooren of de koningin zijn naam al wist; ze noemde toen alle namen die zij bedacht had, ook heel vreemde van andere volken, maar bij iedere naam zei het mannetje: „Zoo heet ik niet.”

De koningin begon bang te worden, dat zij de juiste naam niet ontdekken zou. Ze zond nog meer boden uit en liet overal in de buurt vragen hoe de menschen daar genoemd werden. En toen het mannetje de tweede dag weer kwam, noemde zij de raarste namen die ze gehoord had of die ze maar bedenken kon: „Heet je misschien schapebout, of honderib, of koeiestaart?” vroeg ze; maar telkens antwoordde hij weer: „Zoo heet ik niet.” Nu had ze nog maar één dag om te raden. Zou haar bode nog nieuwe namen meebrengen voordat de dag om was? Vol ongeduld zag ze uit naar zijn komst en eindelijk verscheen hij. „Heb je nog nieuwe namen gehoord?” vroeg de koningin.

„Neen, majesteit,” zei de bode. „De menschen wisten me geen nieuwe naam te vertellen. Maar bij mijn tocht kwam ik aan de rand van het bosch bij een hooge berg, op een plaats waar de vos en de haas elkaar goeden avond zeggen. Daar stond een klein huisje en voor het huisje brandde een vuur, en om het vuur sprong een aardig klein mannetje rond, hij hinkte op één been en zong daarbij met een vroolijke stem:

Heden bak ik brood,
Morgen brouw ik bier,
Overmorgen haal ik
Het koningskindje hier.
Ik ben zoo blij, dat niemand weet,
Dat ik Repelsteeltje heet.

Hoe blij was de koningin, nu ze de naam gehoord had. En toen kort daarna het mannetje voor de derde keer kwam en vroeg: „Wel, koningin, hoe heet ik,” — toen zei de koningin eerst: „Heet je Kees?”

„Neen,” zei het mannetje.

„Heet je Hein?” — „Neen.”

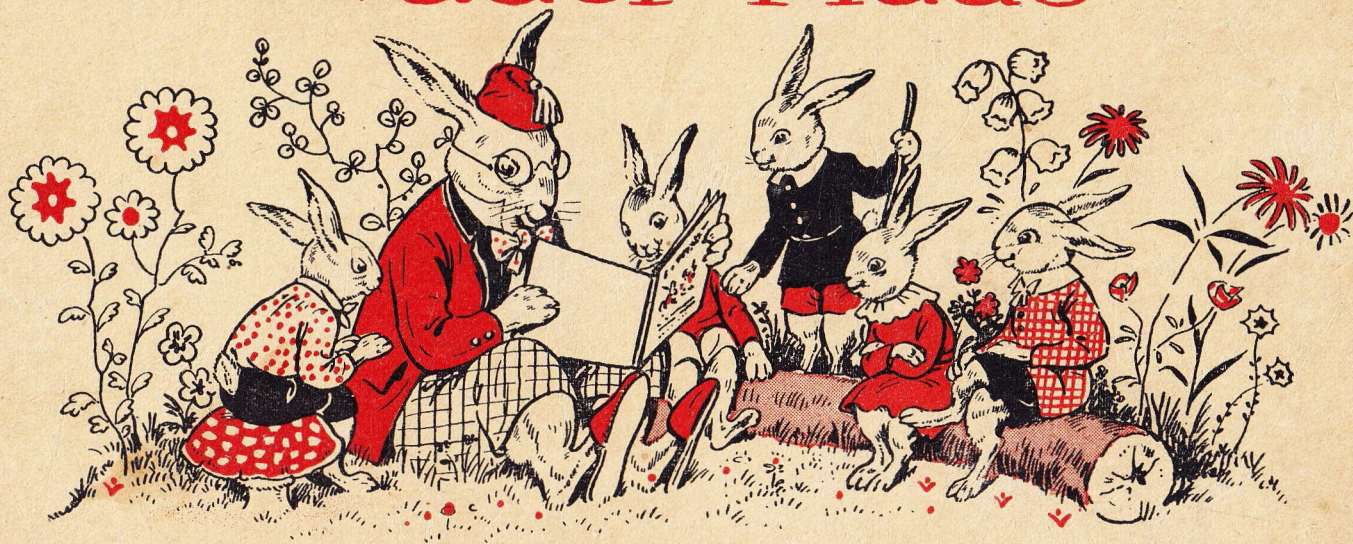
„Heet je dan misschien Repelsteeltje?”

„Dat kan alleen de duivel je gezegd hebben!” schreeuwde het mannetje, en hij stampte uit

woede zoo hard met zijn voeten op de grond, dat hij heelemaal in de aarde verzonk.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN

EERSTE BOEKJE

UITGAVE VAN J. A. HAAS & ZOON
AZIJNFABRIKANTEN ~ ~ ~ HAARLEM

Sprookjesboeken van Vader Haas

EERSTE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT